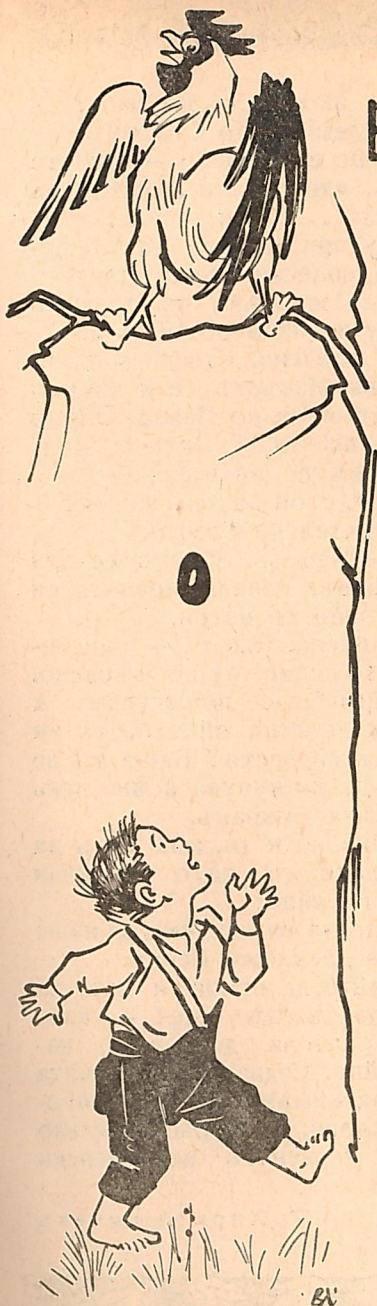

РОВКОТО ВЕЛИКДЕНСКО ЯЙЦЕ

Презъ нощта бѣ валѣло. Небето бѣше ясно и свежо. Въздухътъ чистъ, листата на дърветата — окапани съ свѣтли капки. Подуваше слабъ нѣженъ вѣтрецъ, и при всѣко подухване отронваше капки отъ покрититѣ съ нова зеленина дървета.

Бѣше тихо, както може да бжде тихо само въ празникъ. Изъ улицитѣ сновѣха деца, които носѣха въ покрити подноси козунаци и великденски яйца. Но най-много деца имаше въ бедняшката улица край рѣката. Отъ всѣка къща бѣха наизлѣзли по нѣколко момчета — все чисто облѣчени. Всички носѣха въ ржце и джебове червени яйца.

— Хайде да се чукнемъ! — каза Пенчо на Стефана и силно удари. Остана здраво Стефановото яйце.

Долетѣха и Гошо и Павелъ.

— Удряйте, не жалете! Колкото изтрощимъ, братски ще ги изядемъ! — усмихна се добродушно Стефанъ. — Но ще видите, че моето яйце е най-здро̀во.

— Отде си сигуренъ, че твоето е най-здро̀во! — учудиха се ядосани Пенчо, Гошо и Павелъ.

— Да ви кажа ли? Елате да ви пошепна!

Приблѣжиха се Гошо, Пенчо и Павелъ, наостриха уши съвсемъ близу край устата на Стефана.

— Това яйце е най-здравиятъ кълцокъ, защото го е снесълъ пѣтелъ — пошепна таинствено Стефанъ. Тримата поклатиха глава, като че искаха да кажатъ, че се съмняватъ.

— Онзи день го снесе, — продължи веднага Стефанъ. — Случайно го видѣхъ. Бѣхъ станалъ много рано. Гледамъ го — проточи шия напредъ, напъна се здравата, изкукурига, разпери крила, и тупъ — едно яйце падна отъ клона на земята. Стро-